

12 septembrie, 2026

Scrisoare de intenție

Stimați membri ai Senatului UNITER,

Am petrecut mai multe ore în culisele unui teatru decât aş putea vreodată să număr. Ca actor şi ca regizor, înaintea unei repetiții, în liniştea dinaintea ridicării cortinei sau după plecarea spectatorilor, când rămân doar decorurile şi ecoul unui spectacol care tocmai s-a încheiat. În toți acești ani am înțeles că teatrul nu se construiește doar pe scenă. Se construiește prin încrederea dintre oameni, prin capacitatea de a asculta, de a se contrazice, de a se sprijini şi, mai ales, de a merge mai departe împreună. Cred că şi o organizație profesională trebuie să pornească de la aceleaşi valori: să asculte, să reprezinte şi să creeze legături reale între oamenii pe care îi reprezintă.

Acesta este motivul pentru care candidez pentru un loc în Senatul UNITER. Nu privesc această candidatură ca pe o încununare a parcursului meu profesional şi nici ca pe o recunoaştere personală. O privesc ca pe o responsabilitate şi ca pe o posibilitate de a contribui, din experiența pe care am acumulat-o, la viața unei organizații care reprezintă breasla din care fac parte.

Parcursul meu profesional s-a desfășurat firesc între actorie şi regie. Am avut privilegiul de a cunoaște teatrul din perspective diferite, iar fiecare dintre ele mi-a schimbat felul de a înțelege această profesie. Ca actor am învățat ce înseamnă vulnerabilitatea şi încrederea. Ca regizor am înțeles că o viziune nu valorează nimic dacă nu reușește să adune oameni în jurul ei. Dincolo de orice succes sau dificultate, teatrul mi-a confirmat mereu că este o artă a întâlnirii.

Am avut șansa de a lucra atât în România, cât și în Statele Unite ale Americii, unde am regizat spectacole în câteva teatre din New York și am jucat în diverse producții, sub îndrumarea unor regizori americani. Experiența aceasta nu mi-a schimbat doar perspectiva asupra practicii teatrale, ci și asupra locului pe care teatrul românesc îl ocupă într-un context internațional. Am descoperit că diferențele dintre sistemele culturale sunt importante, dar că întrebările fundamentale ale artiștilor rămân aceleași. Peste tot există aceeași nevoie de libertate artistică, de dialog și de respect pentru profesie. În același timp, am înțeles că teatrul românesc are o identitate puternică și creatori valoroși, care merită să fie mai bine reprezentați și mai prezenți în schimburile culturale internaționale.

O altă parte importantă a activității mele este legată de traducerea dramaturgiei din limba engleză și din literatura norvegiană. Am privit întotdeauna traducerea ca pe o formă de creație și ca pe un gest de deschidere. Fiecare text adus într-o altă limbă înseamnă, de fapt, o nouă întâlnire între oameni, idei și culturi. Cred că teatrul românesc are nevoie de astfel de întâlniri la fel de mult cum are nevoie să-și facă auzită propria voce în afara granițelor.

Privind în urmă, observ că toate proiectele în care m-am implicat au avut un lucru în comun. Am încercat să construiesc punți. Între actor și regizor. Între universitate și lumea profesionistă. Între dramaturgia românească și cea internațională. Între generații diferite de artiști. Între teatrul românesc și partenerii lui din alte țări. Nu am crezut niciodată că dezvoltarea unei comunități vine din competiție, ci din colaborare. Din capacitatea de a împărtăși experiențe, de a învăța unii de la alții și de a construi împreună.

Poate tocmai de aceea cred că rolul UNITER este astăzi mai important decât oricând. Lumea teatrului s-a schimbat profund. S-au schimbat modelele de producție, relația dintre instituțiile publice și sectorul independent, felul în care artiștii își construiesc cariera și modul în care publicul se raportează la spectacol. În această realitate, UNITER trebuie să rămână nu doar un reper al excelenței artistice, ci și un spațiu autentic de dialog, solidaritate și reprezentare.

Dacă voi avea onoarea de a face parte din Senatul UNITER, una dintre preocupările mele va fi reprezentarea cât mai atentă a artiștilor și încurajarea dialogului dintre toate componentele breslei. Cred că fiecare generație are ceva important de spus și că experiența celor care au construit teatrul românesc trebuie să se întâlnească firesc cu energia și întrebările celor aflați la început de drum. Nu cred într-o breaslă împărțită între generații, între instituții și independenți sau între centre

culturale și provincie. Cred într-o comunitate care își respectă diferențele și care știe să vorbească cu o singură voce atunci când este nevoie.

Mi-aș dori, de asemenea, ca UNITER să continue să dezvolte relațiile internaționale și să sprijine proiectele care facilitează schimbul de experiență dintre artiștii români și cei din alte spații culturale. Cred că această deschidere este esențială pentru dezvoltarea teatrului nostru și pentru afirmarea lui într-un context european și internațional.

În egală măsură, consider importantă susținerea dramaturgiei contemporane, a traducerilor și a colaborării dintre mediul universitar și cel profesionist. Viitorul teatrului depinde de felul în care reușim să cultivăm noile generații de artiști și de disponibilitatea noastră de a rămâne într-un dialog permanent cu lumea în care trăim.

Nu candidez cu promisiunea că voi avea răspunsuri pentru toate problemele. Ar fi lipsit de onestitate. Candidez pentru că am convingerea că pot asculta, că pot pune în valoare experiența acumulată și că pot contribui la găsirea unor soluții împreună cu colegii mei. Cred că aceasta este, în fond, esența muncii noastre: nimeni nu construiește singur un spectacol și nimeni nu poate construi singur viitorul unei bresle.

Dacă teatrul m-a învățat ceva în toți acești ani, este faptul că adevărata valoare a unei comunități nu se vede în momentele de succes, ci în felul în care oamenii aleg să rămână împreună atunci când apar dificultăți. Îmi doresc ca UNITER să fie în continuare acel loc în care artiștii se simt reprezentați, ascultați și respectați.

Cu această convingere îmi depun candidatura și vă mulțumesc pentru timpul și atenția acordate.

Cu considerație,
Ioan Ardelean